

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/238/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113226838
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6113226838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcov: 1/ I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, H. H., 2/ I. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, H. H., obaja v konaní právne zastúpení Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, JUDr. Ján Gereg, advokát, so sídlom Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, 3/ malol. D. J. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, H. H. a 4/ malol. W. G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XX, H. H., v konaní zastúpené zákonnou zástupkyňou - matkou I. H., žalobkyňou 2/, proti žalovaným: 1/ N. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX, okres S., v konaní právne zastúpený JUDr. Ivo Osvald, advokát, so sídlom Trhová 1, Zvolen, 2/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom Račianska 62, Bratislava, IČO: 00 151 700, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcov a žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 15.03.2016, č. k. 20C/400/2013-477, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v II. výroku, ktorým zamietol návrh v časti rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou s príslušenstvom a v VII. výroku v časti, ktorou vo zvyšku prevyšujúcej sumu 7.431,80 Eur žalobu zamietol, p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok okresného súdu v III. výroku m e n í tak, že žalovaní 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 1/ úrazovú rentu od 01.09.2015 do 31.12.2015 vo výške 176,30 Eur mesačne a od 01.01.2016 do 31.03.2016 vo výške 175,83 Eur mesačne a od 01.04.2016 vo výške 279,30 Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci a zároveň zaplatiť sumu 1.399,40 Eur za obdobie od 01.01.2015 do 31.08.2015, a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

III. Rozsudok okresného súdu v V. výroku, ktorým zamietol návrh voči žalobcovi v 1/ na priznanie nemajetkovej ujmy; v VI. výroku, ktorým rozhodol o povinnosti žalovaného v 1/ zaplatiť žalobcom 2/, 3/, 4/ nemajetkovú ujmu, v VII. výroku, v časti ktorou zamietol žalobu voči žalovanému 2/, a v VIII., IX., X. a XI. výroku, ktorými rozhodol o trovách konania, súdnom poplatku a trovách štátu, z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í navrhovateľovi v 1/ rade zaplatiť titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumu 26 645,40 Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. Súd z a m i e t a návrh v časti zaplatenia rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou s príslušenstvom v celom rozsahu.

Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í uhrádzať navrhovateľovi v 1/ rade úrazovú rentu od 01. 09. 2015 vo výške 279,30 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci a zároveň zaplatiť sumu 1399,40 Eur za obdobie od 01. 01. 2015 do 31. 08. 2015, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í zaplatiť navrhovateľovi v 1/ rade náklady spojené s liečením vo výške 7431,80 Eur, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd z a m i e t a návrh voči navrhovateľovi v 1/ rade na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 Eur.

Odporca v 1/ rade je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke v 2/ rade nemajetkovú ujmu vo výške 15 000 Eur a navrhovateľkám v 3/ a v 4/ rade nemajetkovú ujmu vo výške každej po 5000 Eur, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku ohľadne všetkých ostatných nárokov súd návrh z a m i e t a.

Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľom v 1/ až v 4/ rade trovy konania vo výške 6371,54 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľov v 1/ a v 2/ rade vedenú v Sberbank, a. s., č. ú.: IBAN: SK 83 3100 0000 0042 8011 0105, VS: 312013, a to v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok vo výške 2731,50 Eur pripojeným príkazom na úhradu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odporca v 1/ rade je p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 750 Eur pripojeným príkazom na úhradu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odporcovia v 1/ a v 2/ rade sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy štátu vo výške 224,24 Eur na účet Okresného súdu Banská Bystrica pripojeným príkazom na úhradu v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia“.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u žalobcu 1/ ide nesporne o prípad hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci na daný skutkový stav aplikáciu § 5 ods. 1 zákona č. 427/2004 Z. z., pričom súd zvýšil náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %, a to vzhľadom na trvalé následky zranenia spôsobené žalovaným 1/, v dôsledku ktorých je žalobca 1/ invalidným, je imobilný a odkázaný na celodennú starostlivosť tretích osôb. Okresný súd vychádzal z nesmierne ťaživých dôsledkov pre ďalší život žalobcu 1/ a priznal maximálne možné 50 % zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 26.645,40 Eur (počet bodov za SSU 3390 x 15,72 je 53.291,- Eur). Úrok z omeškania žalobcovi 1/ nepriznal z požadovaného zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, pretože povinnosť zaplatiť vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia. Znalecký posudok č. 7/2015 vypracovaný V. J. C. účastníci konania nerozporovali, súhlasili so závermi znaleckého posudku, a preto okresný súd pri určení náhrady u žalobcu 1/, ktorú si uplatnil ako stratu na zárobku počas PN a po skončení PN vychádzal z predmetného znaleckého posudku. Žalobu žalobcu 1/ v časti zaplatenia náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti uplatneného podľa § 447 OZ zamietol. Pri výpočte úrazovej renty považoval okresný súd za správnu druhú alternatívu znaleckého posudku (str. 19), tabuľka č. 15, kde bola vyčíslená úrazová renta po odpočítaní invalidného dôchodku vo výške 180,10 Eur, pričom žalobcovi bola poskytnutá úrazová renta za rok 2012 vo výške 180,42 Eur, čím je nárok žalobcu vysporiadaný, nakoľko žalovaný 2/ plnil. Súd vychádzal z alternatívy 2 z dôvodu 75 % poklesu schopnosti žalobcu 1/ vykonávať zárobkovú činnosť do 16.12.2014, po zohľadnení invalidného dôchodku v zmysle § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. Od 17.12.2014 má žalobca 1/ priznanú mieru poklesu schopnosti 100 %. Nárok žalobcu 1/ o zaplatenie rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mzdou za rok 2013 vo výške 1.733,44 Eur, za rok 2014 vo výške 2.086,20 Eur a za rok 2015 vo výške 1.399,40 Eur do 31.08.2015 zamietol, nakoľko okresný súd považoval za správny výpočet úrazovej renty podľa alternatívy 2, tabuľka č. 16 (str. 20) znaleckého posudku, kde znalkyňa vychádzala z miery poklesu 75 % do 16.12.2014 a do uvedeného dátumu žalovaný 2/ žalobcovi 1/ plnil v plnej výške, a preto návrh aj tejto časti za obdobie rokov 2013 a 2014 zamietol spolu s úrokom z omeškania.

3. Ďalej okresný súd priznal žalobcovi 1/ zaplatenie sumy za obdobie od 01.01.2015 do 31.08.2015 vo výške 1.399,40 Eur a od 01.09.2015 vo výške 279,30 Eur, úrazovú rentu, pričom vychádzal z alternatívy č. 4 za uvedené obdobie podľa znaleckého posudku tabuľka č. 18 (str. 23) znaleckého posudku, keďže miera poklesu pracovnej schopnosti u žalobcu bola počítaná pri 100 %, keďže došlo k zmene posúdenia invalidity. Žalovaný 2/ žiadal zohľadniť už reálne vyplatenú rentu žalovaným 2/, podľa ktorého prináleží úrazová renta vo výške 279,30 Eur od januára 2015 do augusta 2015, žalovaný 2/ vykonával úhradu mesačne 103,- Eur už po odpočítaní invalidného dôchodku. Úroky z omeškania z priznanej renty od 07.11.2012 okresný súd nepriznal žalobcovi 1/, nakoľko týmto dátumom sa žalovaní 1/, 2/ nedostali do omeškania.

4. Nárok žalobcu 1/ uplatnený podľa § 449 ods. 1 OZ po upresnení žaloby vo výške 12.969,69 Eur s príslušenstvom, a to náklady spojené s liečením žalobcu 1/ okresný súd priznal vo výške 7.431,80 Eur a v prevyšujúcej časti zamietol. Žalobcu 1/ priznal liečebné náklady, ktoré okresný súd považoval za súvisiace s liečením žalobcu 1/, a ktoré bližšie uviedol v odôvodnení rozhodnutia, a ostatné uplatnené položky tak v pôvodnom návrhu ako aj v doplnenom návrhu, a to doplnok stravy + hygiena, doklad z drogerie, oblečenie pri hospitalizácii, doplnkové lieky, výživové a zdravotné minerály, kozmetika, súd nepriznal ako nepreukázané nároky s tým, že neboli predložené lekárske správy ošetrojúceho lekára, z ktorých by vyplývalo, že je potrebné, aby žalobca 1/ takéto výživové doplnky a lieky užíval v súvislosti s poukazom na zlepšenie jeho zdravotného stavu, a preto v tejto časti nárok považoval za nepreukázaný a neodôvodnený.

5. Okresný súd žalobu žalobcu 1/ na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka zamietol s tým, že žalobca 1/ si v podstate uplatňuje totožné nároky i cez ustanovenie § 11 a nasl. OZ. Tvrdené ujmy žalobcu 1/ boli odškodnené prostredníctvom inštitútu bolestného a SSU. Súd mal za to, že uplatňované nároky na náhradu nemajetkovej ujmy na strane žalobcu 1/ sú pokryté v rámci náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (uznesenie ÚS SR č. k. I.ÚS 426/2014, rozsudok Vrchného soudu Olomouc č. k. 1Co/2/2010).

6. Okresný súd ďalej zamietol žalobu žalobcov 2/, 3/, 4/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému 2/ vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný 2/ nie je vecne pasívne legitimovaný účastník konania o návrhu na plnenie nemajetkovej ujmy voči žalobcom 1/ a 4/ s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/168/2009, ako aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/139/2011. Žalobcom 2/, 3/, 4/ priznal náhradu nemajetkovej ujmy len voči žalovanému 1/ s poukazom na ustanovenie § 11 a § 13 OZ. Mal za to, že žalovaný 1/ je osoba, ktorá sa dopustila zásahu do osobnej integrity žalobcov 2/, 3/, 4/, čo v konaní nebolo sporné. Žalovaný 1/ spôsobil dopravnú nehodu, bol uznaný vinným a svoju vinu v konaní nerozporoval. Súd mal za to, že priznaná suma žalobcom 2/ až 4/ zodpovedá aj zásadám proporcionality. V časti nároku o priznanie úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy pre žalobcov 2/, 3/, 4/ žalobu zamietol, pretože mal za to, že povinnosť zaplatiť nemajetkovú ujmu vzniká až na základe súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia oprel o ustanovenia § 420 ods. 1, § 445, § 446, § 447, § 449 ods. 1, § 11, § 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 3 O.s.p., o trovách štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p. a o súdnych poplatkoch podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

7. Proti rozsudku sa odvolali žalobcovia, žalovaní 1/, 2/.

8. Žalobcovia podali odvolanie do výroku, ktorým súd zamietol návrh v časti zaplatenia rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou, voči štvrtému roku, piatemu, šiestemu výroku rozhodnutia, ako aj voči trovám konania, ktoré boli ustálené len čiastkou 6.371,54 Eur. Namietali, že aj keď sa okresný súd v časti zamietajúceho rozhodnutia rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou dovoľáva znalkyne, opomína ale skutočnosť, že žalobca 1/ v zmysle lekárskej správy zo dňa 17.12.2014 posudkového lekára sociálneho poistenia I.. I. H. určil mieru poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 100 %, čo je horná hranica z daného percentuálneho rozpätia 80 až 100 %. Posudkový lekár určil dátum zmeny miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť k 05.11.2012 (odkedy bol žalobca 1/ uznaný invalidným). Štvrtý výrok ohľadom liečebných nákladov namietali s tým, že predložili riadne zdokumentované výdavky, ktoré boli vynaložené výlučne na liečebné náklady žalobcu 1/. Jednalo sa v podstate o sondovú stravu, ktorú mohol prijímať jedine žalobca 1/, nie zdravý jedinec. Pokiaľ ide o kozmetiku, tak táto tiež predstavovala špeciálne použitie a bola používaná proti preležaninám (obdobne ako u malých detí, ktoré nosia ešte plienky). Bolo tiež potrebné, aby žalobca 1/ používal špeciálne mydlá, ktoré sú dezinfekčné alebo antibakteriálne, čo tiež bolo používané výlučne pre jeho potrebu. Rodina musela užívať iný typ kozmetiky tiež zameraný na zvýšenie hygieny, ktoré v tomto konaní uplatňované neboli. Nie je možné, aby podklady tohto charakteru boli dokumentované lekárske potvrdením, prípadne pokladničné doklady boli špecificky označované na meno žalobcu 1/. Namietali, že len žalovaný 1/ bol zaviazaný zaplatiť žalobcom 2/, 3/, 4/ nemajetkovú ujmu a žiadali, aby k tejto povinnosti boli zaviazaní žalovaní 1/ a 2/ solidárne. Žalobca 1/ naďalej trvá na tom, aby mu nemajetková ujma bola priznaná, žalobca naďalej tvrdí, že pre účely zákonného poistenia je potrebné škodu vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu

občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, či už žalobcu alebo jeho príbuzných spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život. Pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Odvolanie žalobcovia podali aj voči trovám právneho zastúpenia, ktoré boli krátené a ustálené len čiastkou 6.371,54 Eur. Nič zo strany právneho zástupcu nebolo účelové, všetko súviselo s predmetom konania a so situáciou, kedy bolo treba dať do súvisu s predmetom konania množstvo dokladov, ku ktorým bola potrebná časť konzultácia, najmä so žalobkyňou 2/ ako aj konzultácia so znalkyňou, preto nie je možné uzavrieť priznanie trov tak, že úkon porada s klientom nebol vyžiadaný súdom.

9. Žalovaný 1/ v odvolaní namietal tretí výrok rozhodnutia, a to len v časti, kde okresný súd rozhodol, že žalovaní 1/, 2/ boli zaviazaní uhrádzať žalobcovi 1/ úrazovú rentu od 01.09.2015 vo výške 279,30 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci. Okresný súd pri stanovení úrazovej renty do budúcnosti, t. j. od 01.09.2015 do vyhlásenia rozsudku opomenul zohľadniť aktuálne vyplácanú úrazovú rentu žalovaným 2/ a priznal žalobcovi 1/ výšku mesačnej úrazovej renty v sume 279,30 Eur. Na uvedené žalovaný 2/ poukazoval na pojednávaní dňa 18.02.2016 a tiež v písomnom podaní zo dňa 02.03.2016. Taktiež predložil doklad preukazujúci o platení úrazovej renty od 01.01.2015 v mesačnej výške 103,- Eur a doklad preukazujúci platenie úrazovej renty od 01.01.2016 v mesačnej výške 103,47 Eur. Žalovaný 2/ má za to, že správna výška mesačnej úrazovej renty od 01.09.2015 do 31.12.2015 .... 279,30 Eur - 103 Eur (pravidelne mesačne vyplácaná v roku 2015) = 176,30 Eur mesačne x 4 mesiace = 705,20 Eur a od 01.01.2016 do 31.03.2016 ... 279,30 Eur - 103,47 Eur (pravidelne mesačne vyplácaná v roku 2016) = 175,83 Eur mesačne x 3 mesiace = 527,49 Eur a od 01.04.2016 - 279,30 Eur mesačne do budúcnosti. Vzhľadom na uvedené žalovaný 2/ žiadal rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zmeniť.

10. Žalovaný 2/ podal odvolanie voči šiestemu výroku rozsudku, ktorým bol povinný zaplatiť žalobcom 2/, 3/, 4/ nemajetkovú ujmu. Odvolanie podal aj voči siedmemu výroku, ktorým okresný súd návrh žalobcov zamietol a 8. výroku o trovách konania a do 9. výroku ohľadom povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 2.731,50 Eur, do 10. výroku ohľadom povinnosti žalovaného 1/ zaplatiť súdny poplatok vo výške 750,- Eur ako aj do 11. výroku ohľadom trov štátu vo výške 224,24 Eur. Namietal, že sa necíti byť pasívne legitimovaný, a to tak z titulu uplatňovanej náhrady škody z nemajetkovej ujmy podľa Občianskeho zákonníka (§ 11 a 13) ako aj z povinného zmluvného poistenia za škodu. V prípade, že súd sa stotožní s návrhom žalobcov, v konaní mal žalovaný 1/ za to, že táto náhrada škody by mala byť hrazená z titulu uzavretého zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu, čo v podstate vyplývalo aj z upraveného podaného návrhu zo strany žalobcov, kde sa domáhali nemajetkovej ujmy voči žalovaným 1/, 2/. V prípade priznania nemajetkovej ujmy by mal žalovaný 2/ práve z titulu uzavretej zmluvy o zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu plniť aj túto časť uplatnenej náhrady škody v zmysle § 11 a § 15 Občianskeho zákonníka. Ide o problematiku, kde rozhodovacia prax súdov je nejednotná, do pozornosti dal rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 - prípad pani C. C-22/12, ktorý je skutkovo totožný so situáciou žalovaného 1/. Podľa názoru žalovaného 1/ je žalovaný 2/ pasívne legitimovaný, čo sa týka nemajetkovej ujmy, a to vzhľadom na uvedené stanovisko Súdneho dvora EÚ. Nesúhlasil s tým, že okresný súd zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť nemajetkovú ujmu žalobcom 2/ až 4/, namietal výšku, ktorá sa mu javí ako neprimeraná už aj vzhľadom na okolnosti prípadu, jeho zárobkové pomery, jeho osobu a namieťa aj tú skutočnosť, že Okresný súd Banská Bystrica zamietol žalobu žalobcom, čo sa týka nemajetkovej ujmy voči žalovanému 2/. Zároveň namietal aj hradenie trov právneho zastúpenia a trov konania. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti žiadal zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobcovia doručili Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 20.06.2016 „vyjadrenie s upresnením odvolania“, v ktorom uviedli v bode 1, že pokiaľ ide o odvolanie žalovaného 1/ a jeho polemiky v odvolaní, s týmito žalobcovia nesúhlasia, pretože vychádzajú z rôznych formujúcich sa právnych názorov v podanej žalobe. Nepochybne ide o zásah do súkromia žalobcov tak, ako to nespočetne krát vyjadrovali vo svojich podaniach z titulu ochrany osobnosti, a to z titulu zásahu do života, zdravia, telesnej integrity. V bode 2 zároveň žalobcovia upresnili odvolanie v druhom výroku o argumentáciu, že v úvahu pripadá rozhodnúť v zmysle numerického vyčíslenia z tabuľky na strane 24 znaleckého posudku č. 7/2015 akceptujúci skutočnosť, že žalobca 1/ je posudzovaný na účely úrazovej renty 100 %, takže k zmene druhého výroku, ktorým bol zamietnutý návrh v časti zaplatenia rozdielu medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou, by mala byť priznaná čiastka 4.328,- Eur za celé obdobie do 01.01.2015, odkedy je vyplácaná úrazová renta 279,30 Eur. V citovanej tabuľke na strane 24 je po odpočte roku 2015 v alternatíve 4 vyčíslená čiastka 9.248,50 Eur, od ktorej je potrebné odpočítať rok 2015 čiastkou

2.234,40 Eur a čiastku 2.686,- Eur (už vyplatená čiastka), čo dáva numericky vyčíslený nárok 4.328,10 Eur. V bode 3 žalobcovia uviedli, že s úrazovou rentou od 01.09.2015 vo výške 279,30 Eur súhlasia, tento výrok považujú za správny a ak sčasti plnil žalovaný 2/, nenamietajú skutočnosť, aby si do už vyplatených čiastok žalovaný započítal plnenie z výšky 279,30 Eur.

12. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu v II. a VII. výroku v časti, ktorou vo zvyšku prevyšujúcej sumu 7 431,80 Eur žalobu zamietol, potvrdil. Rozsudok v III. výroku podľa § 388 CSP zmenil a v V., VI., VII. v časti, ktorou zamietol žalobu voči žalovanému 2/, VIII., IX., X. a XI. výroku zrušil podľa § 389 písm. c) CSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 ods. 1 CSP. V ostatnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie vo veci bolo podané počas platnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom od 01. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (CSP). Podľa prechodných ustanovení upravených v § 470 podľa odseku 1 platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Odvolací súd preskúmal vec na základe podaného odvolania žalobcov a žalovaných 1/, 2/, ktorého právne účinky nastali pred dňom platnosti CSP, pričom aplikoval podľa odseku 1 vo veci už CSP.

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výrokoch II. a VII. (v časti, ktorou vo zvyšku prevyšujúcej sumu 7 431,80 Eur žalobu zamietol) vecne správne a odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj s odôvodnením tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom vypořiadal so skutkovou stránkou veci, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie vo veci samej, vykonané dôkazy jednotlivito aj vo vzájomných súvislostiach odôvodnil a vyvodil z nich náležitý skutkový záver, ktorý následne správne právne posúdil podľa príslušných právnych noriem. Odvolací súd v rozhodnutí nenašiel žiadne vzájomné rozpory, z ktorých by bolo možné usúdiť, že skutkové závery urobené súdom prvej inštancie sú v príkrom rozpore so zisteniami, ktoré vyplynuli z dokazovania.

16. Úvodom odvolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, teraz strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatria ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, uznesenie Najvyššieho súdu SR súdne 15. apríla 2010, sp. zn. 3 Cdo 332/2009). K námietkam žalobcov odvolací súd uvádza, že súd je povinný sa zaoberať námietkami, argumentami a návrhmi strán na vykonanie dôkazov, ktoré majú pre rozhodnutie význam, t. j. ktoré sú podstatné. Nevyžaduje sa, aby na každý argument strany bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 15. decembra 2009, sp. zn. 4 Cdo 53/2009). Rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch II. a VII. obsahuje vysporiadanie sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom myšlienkový postup súdu je dostatočne vysvetlený s poukazom na všetky skutkové okolnosti zistené vykonaným dokazovaním, a taktiež s poukazom na prijaté právne závery.

17. Žalobcovia odvolaním napádajú správnosť skutkových zistení prvoinštančným súdom, pričom argumentujú vlastným subjektívnym názorom na vykonané dokazovanie a hodnotenie súdu, ktorý vychádzal z výsledkov znaleckého posudku vypracovaného na požiadanie okresného súdu, voči ktorému strany sporu nevzniesli žiadne námietky. Pokiaľ namietali nesprávne vyčíslený rozdiel medzi invalidným dôchodkom a priemernou mesačnou mzdou, v tejto časti odvolací súd námietky žalobcov nepovažuje za dôvodné. Okresný súd v tejto súvislosti, keďže išlo o odborné znalosti, správne nariadil vo veci znalecké dokazovanie. Znalecký posudok vypracovaný znalkyňou V.. J. H.. 7/2015 strany

sporu nenamietali, súhlasili so závermi znaleckého posudku, a preto okresný súd správne vychádzal z predmetného znaleckého dokazovania pri vyčíslení náhrady za stratu na zárobku počas a po skončení PN. Odvolací súd sa stotožňuje aj s výpočtom úrazovej renty, keď okresný súd vychádzal z druhej alternatívy znaleckého posudku (strana 19), a to tabuľky č. 15. Zo znaleckého posudku vyplýva tá skutočnosť, že u žalobcu 1/ bol pokles schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75% poklesu schopnosti, a to do 16.12.2014. Žalobcovi bola priznaná miera poklesu schopnosti v rozsahu 100% až od 17.12.2014. Vzhľadom na to, že žalovaný 2/ žalobcovi 1/ do uvedeného dátumu, t.j. do 16.12.2014 plnil v plnej výške podľa znaleckého posudku, preto okresný súd správne žalobu v časti za obdobie rokov 2013 a 2014 zamietol spolu s príslušenstvom. Odvolací súd sa s jeho záverom v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje.

18. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani námietku žalobcov proti VII. výroku v časti prevyšujúcej sumu 7 431,80 Eur z titulu liečebných nákladov, ktorým výrokom okresný súd žalobu zamietol. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu aj v tejto časti, pokiaľ zamietol liečebné náklady v časti prevyšujúcej sumu 7 431,80 Eur, a v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia odvolací súd poukazuje a stotožňuje sa s ním. Okresný súd podrobne odôvodnil, ktoré náklady spojené s liečením žalobcu 1/ považoval za preukázané, a ktoré súviseli s liečením žalobcu 1/ vzhľadom na jeho vážny zdravotný stav. Správne okresný súd poukázal na to, že žalobca 1/ neunesol dôkazné bremeno ohľadom ostatných uplatnených položiek, a to konkrétne doplnok stravy + hygiena, doklad z drogerie, oblečenie pri hospitalizácii, doplnkové lieky, výživové a zdravotné minerály, a kozmetika. V konaní neboli predložené žiadne dôkazy, poprípade lekárske správy ošetrojúceho lekára, z ktorých by jednoznačne vyplývalo, že je potrebné aby žalobca 1/ práve tieto konkrétne výživové doplnky a lieky užíval za účelom zlepšenia jeho zdravotného stavu. Pokiaľ sa týka položky „oblečenie pri hospitalizácii“ uvedená položka nie je dôvodná, nakoľko takéto ošatenie by žalobca 1/ používal bežne v praktickom živote, bez nutnosti hospitalizácie. Okresný súd rozhodol správne, keď žalobu v tejto časti zamietol. Uvedené dôkazy preukazujúce tieto skutočnosti neboli doložené ani v odvolacom konaní.

19. Pokiaľ sa týka odvolania žalobcu 1/ v časti výroku, ktorým okresný súd zamietol návrh žalobcu 1/ na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 100 000,- Eur, uvedenú námietku odvolací súd považoval za dôvodnú. V slovenskej právnej praxi sa objavili dva protichodné názory na okruh nárokov v súvislosti s poškodením zdravia (spravidla spôsobeným dopravnou nehodou). Podľa názoru Najvyššieho súdu SR vysloveného v rozsudku zo dňa 28.05.2014 sp. zn. 7Cdo/65/2013 - publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R1/2015, je možné pri poškodení zdravia uplatňovať popri sebe i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom do osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. § 444 Občianskeho zákonníka. Uplatnením každého z týchto nárokov sa odškodňuje (zmierňuje) obsahovo iná ujma na strane dotknutej osoby. Podľa druhého (opačného názoru) je nemajetková ujma krytá v slovenskej právnej úprave cez ustanovenia Zákona o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, v zmysle ktorého názoru sú nemajetková ujma a sťaženie spoločenského uplatnenia nárokmi nemajetkovej povahy odškodňované podľa § 444 Občianskeho zákonníka. Vychádza sa z toho, že nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia má povahu špeciálnej úpravy vo vzťahu k ochrane osobnosti (k tomuto opačnému názoru sa priklonil Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I.ÚS 426/2014 - 31 zo dňa 13. 08. 2014). Z hľadiska presvedčivosti a legálnej konformnosti sa odvolací súd prikláňa k záveru, ku ktorému dospel Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28.05.2014 sp. zn. 7Cdo/65/2013 - publikované v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod R1/2015. Z koncepcie právnej úpravy, ktorá rozlišuje medzi inštitútom ochrany osobnosti a náhrady škody vyplýva, že nároky majúce základ týchto inštitútov sú samostatné a vzájomne nezávislé. Každý z týchto inštitútov poskytuje ochranu iným zložkám v rámci duševnej integrity jednotlivca. Právo na ochranu osobnosti primárne poskytuje ochranu pred zásahmi do psychicko-morálnej integrity osoby, pričom právo na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia poskytuje prevažne ochranu pri zásahoch do fyzickej integrity jednotlivca. Tieto nároky je preto potrebné považovať za rovnocenné a samostatné. Nie je možné vylúčiť, že jedným konaním budú súčasne naplnené predpoklady zodpovednosti za zásah do osobnostných práv ako aj podmienky na náhradu škody. Správnosť záveru komentovaného rozhodnutia potvrdzuje aj česká súdna prax (uznesenie NS ČR, sp. zn. 30Cdo/154/2007 zo dňa 28.06.2007). Rovnocennosť, rôznorodosť a koncepčná samostatnosť vylučuje ponímanie vzťahu týchto inštitútov ako vzťahu všeobecného a osobitného. Navyiac v tomto smere nie je zrejme z akého dôvodu je práve nárok na náhradu škody špeciálnou úpravou a ustanovenia o ochrane osobnosti všeobecnou úpravou. Rovnako nie je na mieste argumentácia zásadou non bis in idem, pretože v danom prípade ide o súbeh nárokov obdobne

ako je tomu pri jednočinnom súbehu v trestnom práve, kde jedným konaním možno naplniť viacero skutkových podstát trestného činu, t.j. jeden skutok možno subsumovať a posúdiť z hľadiska naplnenia viacerých skutkových podstát. Preto nie je vylúčené, aby napr. v dôsledku spôsobenia dopravnej nehody spojenej so zásahom do práva na ochranu zdravia vznikli dotknutej osobe nároky vyplývajúce z ustanovení o náhrade škody ako aj ustanovení o ochrane osobnosti. Tomuto výkladu nasvedčuje aj vyššie uvedený rozdielny účel oboch inštitútov, ktoré sledujú odstránenie, resp. zmiernenie iného druhu ujmy, rozličné predpoklady zodpovednosti (objektívna verzus subjektívna zodpovednosť), odlišný výpočet výšky náhrady spôsobenej ujmy a pod. Zo žiadneho ustanovenia zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona o Národnej rade SR č. 273/1994 Z.z. nemožno vyvodiť, že by sa v rámci odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia mal zohľadniť aj zásah do dôstojnosti, súkromia alebo rodinného života poškodeného. Odvolací súd sa vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nestotožňuje so záverom okresného súdu, v zmysle ktorého si osoba poškodená na osobnostných právach nemôže popri nároku na náhradu škody na zdraví uplatňovať zákonný nárok na náhradu ujmy spôsobenej na jej osobnostných právach, ak tieto nároky vznikli z tých istých skutkových okolností, resp. v dôsledku toho istého protiprávneho konania, a preto rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie ohľadom uplatneného nároku žalobcu 1/ podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

20. Odvolanie žalobcov 2/, 3/ a 4/ ohľadom nemajetkovej ujmy priznanej im VI. výkonom len od žalovaného 1/, s tým, že žiadali, aby k tejto povinnosti boli zaviazaní žalovaní 1/, 2/ solidárne, odvolací súd považuje za dôvodné. Rozsudok okresného súdu v VI. výroku z toho dôvodu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Pre posúdenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ je rozhodujúce vyriešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda použitým v zák. č. 381/2001 Z. z. Odvolací súd je toho názoru, že pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život spôsobený usmrtením, resp. poškodením blízkej osoby pri prevádzke motorových prostriedkov. Pokiaľ k nemajetkovej ujme došlo v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, je potrebné, vychádzajúc zo zásady ekvity, vykladať nielen konkrétny právny predpis, ale v širšej súvislosti i právny poriadok upravujúci dotknutú oblasť. Podľa názoru odvolacieho súdu, je absolútne logické a legitímne, aby nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným) v priamej príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla bola považovaná za škodu podľa § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z., preto takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Účelom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel je totiž zmierniť dôsledky všetkých škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou, pričom najzávažnejším dôsledkom tejto (poistnej) udalosti je spôsobenie smrti. V konečnom dôsledku v tomto smere sa uberať i aktuálna judikatúra (napr. uznesenie NS SR 1Cdo/117/2017 zo dňa 18.10.2018, rozsudok NS SR 1Cdo/18/2017 zo dňa 18.10.2018; uznesenie NS SR 6Cdo/80/2018 zo dňa 29.11.2018).

22. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetné výkladové otázky s jednoznačným záverom vyriešil už Súdny dvor EÚ v rozsudku z 24. 10. 2013 vo veci C-22/12 Y. R. proti M. C., H. R..

23. Pokiaľ ide o uvedený judikatúrny záver Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12, je nesporné, že tento je v súlade so Zmluvou o fungovaní Európskej únie záväzným výkladovým rámcom a prameňom pre výklad a aplikáciu noriem únieového práva vo všetkých členských štátoch EÚ, s retrospektívnym účinkom (rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/94 Richardson) s tým, že výklad únieového práva poníma záväznosť nielen s účinkami per partes, ale s ohľadom na jednotu systému EÚ (na účely používania únieového práva), má aj všeobecnú záväznosť.

24. Súdny dvor EÚ totiž zabezpečuje nielen jednotný výklad a používanie zakladajúcich zmlúv, ako prameňov únieového práva, ale odvodzuje z nich aj nové pravidlá prostredníctvom výkladu existujúcich prameňov práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti. Prostredníctvom judikatúry Súdneho dvora EÚ nevyhnutne dochádza „k skrytej“ normotvorbe prostredníctvom súdneho orgánu, navonok prezentovanej ako výklad prameňov práva a vypĺňanie medzier v práve. Úloha Súdneho dvora EÚ ako neformálneho

normotvorcu je všeobecne akceptovaná s tým, že rozhodnutiam Súdneho dvora sa bez akýchkoľvek výhrad priznáva všeobecná precedenčná záväznosť.

25. Požiadavka jednotnej aplikácie a interpretácie únievého práva vo vnútri EÚ znamená, že význam pojmov únievého právneho poriadku nemôže byť v jednotlivých členských štátoch rôzny, ale musí spočívať na objektívnych kritériách definovaných únievým právom (Jordens-Vosters, 69/79, 10. 1. 1980 s. 75, bod 6), pričom aplikácia, účinnosť a záväznosť únievého práva nemôže byť v jednotlivých štátoch rozdielna (Zerbone, 94/77, 31. 1. 1978, Zb. s. 99, body 25 a 26).

26. Odvolací súd zdôrazňuje, že vnútroštátny súd je všeobecným súdom aplikácie únievého práva, pretože je povinný v rámci svojich právomocí zabezpečiť úplný účinok únievých právnych noriem a chrániť práva, ktoré tieto normy priznávajú jednotlivcom (Frankovich a Bonifaci, C-6 a 9/90, 19. 11. 1991, Zb. s. I-5357, bod 32; Factortame, C-213/89, 19. 6. 1990, Zb. s. I-2433, bod 19). Je povinný zabezpečiť právnym subjektom právnu ochranu najmä vtedy, ak to vyplýva z priamo účinných ustanovení, ale aj prostredníctvom využitia nepriameho účinku práva EÚ tak, že bude vykladať všetky procesné ustanovenia eurokonformným spôsobom tak, aby ich aplikácia prispela k realizácii požiadavky na zabezpečenie účinnej súdnej ochrany práv, ktoré fyzickým a právnickým osobám vyplývajú z únievého právneho poriadku (Kronberger, T-18/07, Úz. 21. 5. 2008, Zb. s. UU-77, bod 49; Unibet, C-432/05, 13. 3. 2007, Zb. s. I-2271, bod 44). Vnútroštátny súd je v rámci svojich právomocí a voľnej úvahy, ktorú mu priznáva vnútroštátne právo, povinný vykladať vnútroštátne ustanovenia čo najviac v súlade s právom EÚ tak, aby ich následná aplikácia prispela k vykonaniu únievého práva (Lucchini, C-119/05, 18. 7. 2007, Zb. s. I-6199, body 60 a 61).

27. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v danom prípade nesprávne rozhodol, keď v čase jeho rozhodovania neaplikoval judikatúru Súdneho dvora EÚ, pretože jeho povinnosťou bolo pri aplikácii Zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti vychádzať z jeho eurokonformného výkladu a riadiť sa záväzným výkladom Súdneho dvora EÚ. Štát totiž môže porušiť právo Únie aj vtedy, ak jeho súd vydá súdne rozhodnutie, ktoré bude v zjavnom rozpore s judikatúrou Súdneho dvora (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-224/01 Köbler, 30. 9. 2003, Zb. s. I-10239, bod 56; Brassere du p?cheur a Factortame, C-46 a 48/93, 5. 3. 1996, Zb. s. I-1029, bod 57).

28. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že žalovaný 2/ je pasívne vecne legitimovaný v danom spore.

29. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6MCdo 1/2016 z 31.07.2017, vyslovujúceho právny názor totožný s názorom odvolacieho súdu v prejednávanej veci, ktorým bola skoršia ustálená rozhodovacia prax prekonaná. Predmetný rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6MCdo/1/2016 bol na zasadnutí občiansko-právneho kolégia najvyššieho súdu konanom dňa 09.10.2018 schválený na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR s nasledovnými právnymi vetami: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení, je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých, obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla“ a „V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“.

30. Už v čase nasledujúcim po rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/168/2009, 3Cdo/301/2012, 4Cdo/139/2011, na ktoré poukazuje okresný súd vo svojom rozhodnutí a zároveň predchádzajúcim rozhodovaniu rozsudkom sp. zn. 6MCdo/1/2016 spornú právnu otázku riešil (a tiež vyriešil) Ústavný súd SR. Ten nielenže vo viacerých ním dosiaľ posudzovaných veciach odmietol sťažnosti poisťovní, namietajúcich porušenie svojich základných práv rozhodnutiami všeobecných súdov, ustalujúcimi krytie aj nemajetkovej ujmy pozostalých poistením podľa ZoPZP, ale dokonca v rámci odôvodnenia svojho uznesenia zo dňa 11.10.2016 sp. zn. III.ÚS 666/2016 uzavrel, že pojem „škoda“ použitý v zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Odvolací súd preto v tejto časti rozsudok okresného súdu z dôvodu jeho nesprávneho právneho posúdenia veci v tejto časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd opätovne rozhodne o nároku

žalobcov 2/ až 4/ ohľadom nemajetkovej ujmy a zaviazá solidárne žalovaných 1/, 2/ k jej úhrade a zároveň posúdi aj jej výšku. Žalobcami 2/ až 4/ uplatňovanú nemajetkovú ujmu (žalobkyňa 1/ - 30 000,- Eur, žalobca 3/ - 15 000,- Eur a žalobca 4/ - 15 000,- Eur) odvolací súd považuje za primeranú a opodstatnenú vzhľadom na doposiaľ vykonané dokazovanie.

31. Pokiaľ sa týka odvolania žalovaného 1/ ohľadom toho, že sa necíti byť v spore pasívne legitimovaný, uvedená námietka nie je dôvodná. Žalobcovia 2/ až 4/ ako oprávnené osoby pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy svoje práva uplatňujú podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 11 a nasl.). Zodpovednostným subjektom je subjekt, ktorého konaním boli nemajetkové práva porušené a popri ňom zároveň aj prevádzkovateľ motorového vozidla tak, ako je to ustálené v judikatúre súdov (NS SR 3Cdo/228/2012). Protiprávnym konaním žalovaný 1/ inému spôsobil škodu na zdraví. K zásahu do osobnostných práv žalobcov 2/ až 4/ došlo v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1/, a preto je daná jeho pasívna vecná legitímácia v konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy. Pasívne legitimovaným s poukazom na závery uvedené v bodoch 21 - 30 predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu je aj žalovaný 2/.

32. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok okresného súdu v V., VI. a VII. (v časti, ktorou zamietol žalobu voči žalovanému 2/) výroku zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, zároveň zrušil aj závislé výroky o trovách konania v VIII. až XI. výroku. V novom rozhodnutí okresný súd rozhodne aj o náhrade trov celého konania, vrátane tohto odvolacieho konania (v zmysle § 396 ods. 3 CSP).

33. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).